

Soyadımı Başılayacaktım Sana

— gölge06 · 03 Temmuz 2016

zamanla nasılda evcilleşiyor insan
ölürüm de boyun eğmem derken, nasıl kabulleniyor gönüllü köleliği
bir vahşete dönüşünce, o muhteşem savaşlar
elinin tersiyle itiyor
en güzel ganimeti

şimdi savaş bitti
aşk ağır yaralı
rüzgar ekip, fırtına biçtiğim günler geride kaldı
anahtarı kaybolmuş bir kilit içten içe nasıl paslanırsa
işte öyle paslanıyorum
çekildim kabuğuma...
yılık atları gibi ölümü bekliyorum

oysa... neler biriktirmiştım sana
neler saklamıştım
dağların derin koyaklarında bir maden ocağıydım
bir mezar gibi tırnaklarıyla deştiler kalbimi
damar damar kazdılar labirentlerimi

kimselere zerre vermedim
hep seni bekledim
içimdeki bütün cevheri sana sakladım

soyadımı başılayacaktım sana
yalan dolan nedir bilmeyen
hiç kimselere boyun eğmeyen o soyadım
diz çökecekti senin yolunda

bin bir gece masalları gibi çağ dışı bir romantizm sunacaktım sana
senin dillere destan güzelliğın
benim boyundan büyük sevdam
aşkımız konuşulacaktı bu şehrin sokaklarında

oyy, benim ellere gelin ettiğım

y
a
p
a
m
a
d
l
m

akortsuz bir keman gibi, sana sesimi duyuramadım

ahh...

aşk acemisiydim

sevda sakarıydım

aşkıımız intihar süsü verilmiş bir cinayetti

ben sunni teneffüs telaşındaydım

batmaz sandığım o gemi battı

bitmez dediğim aşk bitti

yarım kalmış bir şiirin, iki kırgın kelimesi olduk

öfkeli bir fırtınada savrulup,

iki ayrı yanağa konduk

unuttuk düşlerimizi

bozduk yeminlerimizi

dudak izlerim çoktan silindi buğday sarısı teninden

sende biliyorsun s e v g i l i m...

s e v g i l i m, diyemediğim

artık bir kahve bile içemem ellerinden